

Köszöntelek Benneteket évkezdő esténken: **Béke legyen veletek!**

Sokkoló szöveggel indít bennünket a mai **evangélium**: Gyűlöld apádat és anyádat! Menj az akasztófára! Döntsd nyomorba magadat! Őrtoronyépítésről és háborúindításról is beszél, amit jól meg kell tervezni.

Mindezt **Lukács** doktor annak a Jézusnak nyakába varrja, aki tudvalevő, hogy a **Szeretetisten** prófétája. Szép esténk lesz ma!

Itt az ideje, hogy a mi **bűneinkre** gondoljunk, és szerető Istenünk bocsánatát kérjük... Szeressen minket a mi Atyánk, ne engedjen letérni Jézus, a szeretet prófétája Útjáról...

Ének: Kyrie... Gloria...

Imádkozzunk! Istenünk, tudjuk, hogy a szent könyvek nem mindig szentek, és rengeteg kárt okoztak a történelem folyamán az emberiség életében. Add, hogy az írások magyarázatában el ne tévedjünk, Te, aki élsz és szeretsz örökkön örökké.

Evangélium Lukács könyvéből (14,25-33.)

Egyszer nagy népsokaság ment vele, ő pedig hozzájuk fordult, és ezt mondta: „Ha valaki hozzám jön, és nem gyűlölí apját és anyját, feleségét és gyermekeit, fivéreit és nővéreit, sőt még saját magát is, nem lehet az én tanítványom. És aki nem hordozza keresztjét és nem jön utánam, nem lehet az én tanítványom. Mert ki az közületek, aki tornyot akar építeni, és nem ül le előbb, hogy kiszámítsa a költségeket, vajon van-e miből befejezni? Nehogy miután az alapot lerakta és nem tudta befejezni, mindenki, aki látja, csúfolni kezdje őt: „Ez az ember elkezdett építeni, de nem tudta befejezni.” Vagy melyik király az, aki amikor háborúba indul egy másik király ellen, nem ül le előbb, hogy megfontolja, vajon képes-e tízezerrel szembeállni azzal, aki húszezerrel jön ellene? Mert ha nem, követséget küld hozzá és békét kér, amikor még messze van. Így tehát aki közületek nem mond le mindenről, amije van, nem lehet az én tanítványom.

Ki a **jézustanítvány**? Erre a kérdésre ad választ **Lukács** evangéliuma, Jézus szájába adva a hallottakat. **Máté** óvatosabban fogalmaz, aki a „nem gyűlölí apját, anyját” helyett a „jobban szereti” kifejezést használja. De ez nem jelent semmit, amikor Jézus fanatikus diktátorként magának követel így is minden „szeretetet”. Mielőtt próbálunk magyarázatot keresni a történetre, nézzük ennek a szövegnek téves értelmezését a magunk életében.

1) Evangéliumi tanácsok

Jézustanítványok kétféleké lehetnek: *közkatonák* és az *elitosztag tagjai*. A közkatona a közönséges keresztény, aki megtartja a Tízparancsot, a vallási szabályokat; az elit keresztény a papi osztály, ezen belül a szerzetesrendek. Ez utóbbiak a **tökéletes életre** törekvők, akik lemondanak a családi életről, akik lemondanak a vagyonról, akik lemondanak a szabadságukról, és az „**evangéliumi tanácsokat**” követik a hármassal: *szüzesség, szegénység, és engedelmesség*. A szerzetesnek szakítania kell a szüleivel, rokonságával, közösbe kell adnia a vagyonát, és (vak) engedelmességet kell fogadnia az előljárójának.

Két példát említenék a **szülői kapcsolat** megszakításáról. Tizenötévesen papneveldébe kerültem. Jött a levél, hogy *nagyapám* haldoklik. Nem mehettem haza, ami kisgyerekként kegyetlenül megviselt... Végül is jó pár év múlva halt meg a nagyapám, a karjaim között.

A másik eset a házukban történt napjainkban. A földszinten lakó *Margit néni* könnyezve panaszkodott nekem, hogy nem láthatja többé a lányát, mert **apácának** ment és örökfogadalmat tesz... De láthatta, sőt a lánya pár év után, megismerve a súlyos visszasságokat, hazajött, ott hagyva a Rendet.

Ami pedig a **szerves szegénységet** illeti: az egyénnek nincs vagyona, de a rendnek van. Még a rendszerváltás előtt a ferenceséknél tanultam, és legtöbbször sárgaborsó-, (beton), sárgarépa- (deszka) és salátafőzeléket (?) kaptunk ebédre. A prefektus úr pedig remek kocsi kapott nyugatról, a Rendtől.

Az **engedelmességről** is egy kis történet: Szülőfalumban gyerekként láttam, amint a „*moslékos nővér*” (aki a disznókat etette a plébánián) a karosszéket vitte a misére a főnökasszony alá az oltár közelébe, a sekrestyébe, és letérdelve kezét csókolt neki, ugyanígy a mise végén is.

A különféle **szektákról** még ezeknél a történeteknél is visszásabbakat hallunk, melyek szintén a vallási diktatúra következményei.

2) Tömeghisztéria

Gondolkodtam, hogyan lehetne ezt a **Lukács-történetet** megmenteni. Főleges ugyan, de valami történeti alapja bizonyára van.

Szerintem a megoldás a történet első mondata: Jézust „**nagy tömeg követte**”. Az éljenző tömeg nagyon megbolondíthatja az embert. Jézus először biztosan nagyon örült, hogy mennyien mennek utána, hallgatják őt, lelkesednek érte. De rövidesen tisztába jött azzal, hogy ez a néptömeg egyre inkább messiási reményeket táplál iránta, és azt várja, hogy majd ő helyreállítja Izrael királyságát. A Zebedeusfiak anyja már két fiának miniszteri székeket szeretne tőle... A tömeghisztéria pedig egyre fokozódik.

Erre kiborul a **Mester**. Valahogy így: Őrültek, háborút akartok, ennyien? Ti szembezálni a római birodalom hadseregével? Őrtornyokat építeni a lyukas filléreitekkel?

Különben pedig, ha az **én tanítványaim** akartok lenni és az én **szerepet parancsokat** követitek, akkor azt mondják majd rólatok, hogy gyűlölitek anyátokat, apátokat, egész családokat és rokonságokat. Arra ítélnék, hogy vigyétek a keresztgerendát a Koponyák hegyére, és nem lehet semmittek és senkitek, még az életetek is elveszik tőletek.

3) Mi a jézustanítványság?

Egy magát ateistának tartó ifjúnak ajánlottam az **evangéliumokat**. Elolvasta és annyit mondott, hogy nem tetszik neki ez a Jézus, mert egy beképzelt pasi. Azt várja, hogy mindenki őt szeresse.

Csak hogy ez a Jézus nem magát, hanem a „**Szeretetet**” szereti. És a jézustanítványság sem egy bálvány imádása, hanem egy olyan **személyes magatartás** elfogadása az, mely több mint az élet, maga a boldogság.

Sajnos az ún. **jézusi szeretetnek** ára van, mint mindennek. Ugye, tudjuk? Ha **adok**, szegényítem magam. Ha **szolgállok**, kicsinyítem magam. Ha **nem ütök**, és nem ütök vissza, akkor kiszolgáltatott magam. Kérdés, hogy ez megéri-e nekem?

Az élet mindnyájunkat **döntések** elé állít. Döntenünk kell: személyekről, anyagiakról, tenni-valóinkról, sorsunkról... Döntésünket valaki élvezheti, más pedig megsínyli. Ezek a **szeretet-konfliktusok** meggyötörnek minket.

Csak **példának** mondom: Egy lány beleszeretett egy fiúba. Nem nagy ügy. A fiú is a lányba. Ez már nagyobb! Csakhogy az anyuka nem szerette a fiút és azt mondta a lányának, hogy ha hozzámegy a fiúhoz, akkor ő öngyilkos lesz. Ez elképzelhető volt, mert az anyuka már kísérelt meg ilyet. A lány is nagyon szerette az anyukát. Most már mit is csináljon? Nagyon gyötrődött... A lány engem is megkérdezett. Nekem is döntenem kellett, hogy mit mondjak. Azt mondtam, hogy menjen férjhez... Vártam, mi lesz... Hapiend... (Szerencsém volt!) Szóval a **szeretet** félelmetes, de gyönyörűségees dolog.

--- **A jézustanítványság is!**

*[Kovács László elmélkedése
elhangzott 2022. szeptember 4-én a Bokorportán]*